

Sygn. akt VIII Ca 345/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Marek Paczkowski (spr.)
Sędziowie:	SSO Rafał Krawczyk SSO Marek Lewandowski
Protokolant:	stażysta Oliwia Steltmann

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2017 r.

sprawy z wniosku **A. Ł.**

z udziałem **H. P.**

o zniesienie współwłasności

na skutek apelacji uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Grudziądzu

z dnia 6 lutego 2017 r.

sygn. akt I Ns 1586/13

p o s t a n a w i a :

I. oddalić apelację;

II. ustalić, że każda z uczestniczek postępowania ponosi koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.

/SSO Rafał Krawczyk/ /SSO Marek Paczkowski/ /SSO Marek Lewandowski/

VIII Ca 345/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Grudziądzu postanowieniem z dnia 6 lutego 2017r. w sprawie z wniosku A. Ł. z udziałem H. P. o zniesienie współwłasności postanowił:

I ustalić, że przedmiotem zniesienia współwłasności jest zabudowana budynkiem mieszkalnym i garażem nieruchomość gruntowa położona w P., gmina G., o powierzchni 00.06.15 ha, działka ewidencyjna numer (...), dla której Sąd Rejonowy w Grudziądzu prowadzi księgę wieczystą o oznaczeniu (...);

II dokonać zniesienia współwłasności nieruchomości opisanej w punkcie I. sentencji postanowienia poprzez ustanowienie odrębnych własności lokali i przyznanie na wyłączną własność następujących lokali:

1) lokalu mieszkalnego nr (...), położonego na parterze budynku, obejmującego następujące pomieszczenia: cztery pokoje, dwie kuchnie, łazienkę z ubikacją, łazienkę, pomieszczenie WC, sień, kotłownię, korytarz, pomieszczenie gospodarcze i klatkę schodową, o łącznej powierzchni użytkowej 114,17 m² oraz jako pomieszczenia przynależne odrębnie położone: dwa pokoje, kuchnię, łazienkę, korytarz i wiatrołap, o łącznej powierzchni 46,51 m², przy czym udział właściciela wyodrębnionego lokalu w gruncie oraz częściach budynku i urządzeniach, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali wynosi 16068/33365 – H. P.,

2) lokalu mieszkalnego nr (...), położonego na pierwszym piętrze budynku, obejmującego następujące pomieszczenia: cztery pokoje, kuchnię, sień, hol, łazienkę z ubikacją, spiżarnię i klatkę schodową, o łącznej powierzchni użytkowej 94,60 m² oraz jako pomieszczenie przynależne odrębnie położone na parterze pomieszczenie gospodarcze o powierzchni 78,37 m², przy czym udział właściciela wyodrębnionego lokalu w gruncie oraz częściach budynku i urządzeniach, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali wynosi (...) – A. Ł.;

III tytułem dopłaty zasądzić od H. P. na rzecz A. Ł. kwotę 26.250 zł (dwadzieścia sześć tysięcy dwieście pięćdziesiąt złotych) płatną w dwóch ratach:

- pierwsza w kwocie 10.250 zł (dziesięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt złotych) w terminie miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia;

- druga w kwocie 16.000 zł (szesnaście tysięcy złotych) w terminie roku od uprawomocnienia się postanowienia,

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

IV oddalić wniosek A. Ł. o rozliczenie pożytków uzyskiwanych przez uczestniczkę z najmu wydzielonej jej do korzystania części wspólnej nieruchomości;

V ustalić, że opinia biegłego sądowego A. Ł. z dnia 25 stycznia 2016 r. wraz z rzutami poszczególnych kondygnacji budynku (k. 87-100 akt sprawy) stanowić będzie integralną część postanowienia;

VI cofnąć wnioskodawczyni A. Ł. i uczestniczce H. P. zwolnienie od kosztów sądowych;

VII nakazać pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu następujące kwoty:

- od wnioskodawczyni A. Ł. kwotę 1000 zł (jeden tysiąc złotych) tytułem opłaty od wniosku i kwotę 2.622,31 zł (dwa tysiące sześćset dwadzieścia dwa złote trzydzieści jeden groszy) tytułem połowy kosztów biegłego sądowego, wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa,

- od uczestniczki H. P. kwotę 2.622,31 zł (dwa tysiące sześćset dwadzieścia dwa złote trzydzieści jeden groszy) tytułem połowy kosztów biegłego sądowego, wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa;

VIII ustalić, że w pozostałym zakresie każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Nieruchomość gruntowa położona w P., gmina G., stanowiąca działkę ewidencyjną o numerze (...), zabudowana piętrowym domem mieszkalnym i garażem, stanowi współwłasność A. Ł. i H. P. na mocy ugody zawartej w dniu 17 lutego 2012 r. w sprawie o podział majątku wspólnego małżeńskiego H. P. i jej męża A. P. (ojca wnioskodawczyni) oraz o dział spadku po A. P.. W wyniku tej ugody z jednej działki – o numerze (...) wyodrębniono trzy, tj. dwie działki niezabudowane (o numerach (...) i (...)) i jedną zabudowaną – numer (...). Każda z uczestniczek otrzymała po jednej działce niezabudowanej, a działka zabudowana domem i garażem została przyznana we współwłasności po 1/2 (jednej drugiej) części.

W sprawie o podział majątku wspólnego małżeńskiego H. P. i A. P. oraz o dział spadku po A. P. uczestniczki ustaliły, że A. Ł. będzie korzystała z lokalu na górze, do którego prowadzi odrębne wejście i z części garażu, w którym urządziła kotłownię, a H. P. z pomieszczeń na parterze, tj. dwóch mieszkań z oddzielnymi wejściami oraz jednego pokoju urządzonego w garażu. Był to podział do korzystania ustalony zgodnie z dotychczasowym sposobem korzystania. Każda z uczestniczek posiadała klucze do swoich pomieszczeń.

H. P. od 2011r. najmuje ok. 60 m² powierzchni lokalu przyznanego jej do korzystania na mocy ustaleń w sprawie I Ns 292/09 i z tego tytułu uzyskała następujące dochody: w 2011 r. – 4000 zł, w 2012 – 3000 zł, w 2013 r. – 3000 zł.

Po zawarciu ugody w sprawie I Ns 292/09, ok. dwa lata temu, H. P. otrzymała od wnioskodawczyni kwotę 70.000 zł tytułem zachowku po mężu na mocy ugody zawartej w 2010 r. przed Sądem Okręgowym w T. w sprawie I C 2243/09, z czego część już wydała. Dysponuje jednak nadal kwotą ok. 25.000 zł. Utrzymuje się z emerytury w kwocie 1200 zł. W lokalu na parterze mieszka sama.

A. Ł. od około roku mieszka i pracuje na terenie N.. Lokal położony na piętrze budynku w P. do września 2016 r. był zajmowany przez jej małoletnią córkę i byłego męża. Teraz córka mieszka z wnioskodawczynią w N., a lokal w P. stoi pusty. W N. wnioskodawczyni pracuje jako fryzjerka, zarabia (...) euro netto, opłaty za najmowane przez nią mieszkanie opłaca państwo, gdyż samotnie wychowuje 16-letnią córkę, płaci tylko za Internet 15 euro miesięcznie. Za resztę mediów płaci państwo. Wnioskodawczyni otrzymuje na córkę 100 euro i 192 euro świadczenia rodzinnego. Lokal w Polsce wnioskodawczyni zamierza darować drugiej córce i wspólnie z nią w nim zamieszkiwać po powrocie do Polski.

Po śmierci A. P. uczestniczka kupiła papę na dach wspólnego budynku mieszkalnego, a wnioskodawczyni sfinansowała jej położenie.

W listopadzie lub grudniu 2016 r. z mieszkania zajmowanego przez wnioskodawczynię przeciekła woda do pomieszczenia na parterze użytkowanego przez lokatora. Z tego względu były mąż wnioskodawczyni naprawiał dach. Lokale na piętrze i parterze mają oddzielne ogrzewanie. Wnioskodawczyni zrobiła dla siebie kotłownię w garażu ok. 6 lat temu. Każdy lokal posiada odrębną instalację wodociagową i elektryczną, jedynie szambo jest wspólne, usytuowane na działce uczestniczki nr (...), przyznanej jej w sprawie I Ns 292/09.

Sąd Rejonowy dał w całości wiarę zeznaniom uczestniczek, gdyż były zgodne i niejednokrotnie znajdowały potwierdzenie w przedłożonych do akt dokumentach, co do których nie było podstaw, aby je kwestionować.

Sąd Rejonowy podzielił w całości opinię biegłego A. L. co do możliwości wyodrębnienia samodzielnych lokali, niemożliwości dokonania fizycznego podziału budynku w obecnej sytuacji oraz konieczności wykonania określonych prac w celu ewentualnego fizycznego podziału budynku w przyszłości. Biegły nie określił kosztów tych prac, wskazując na potrzebę uprzedniego wypowiedzenia się biegłych innych specjalności – w zakresie rozłączenia instalacji. Opinii biegłego nie kwestionowały ostatecznie uczestniczki, a H. P. deklarowała jedynie pokrycie samodzielnie kosztów doprowadzenia budynku do stanu, w którym można by uzyskać samodzielność każdej z wydzielonych części budynku.

W ocenie Sądu Rejonowego przeszkodą do wyodrębnienia lokali nie mogły być względy zgłaszane przez uczestniczkę. Konflikt między współwłaścicielkami, na który powoływała się uczestniczka, nie jest tak duży, aby nie można go było przezwyciężyć. Twierdzenie uczestniczki, że wnioskodawczyni jest wobec niej agresywna, nie znalazło żadnego

oparcia w materiale dowodowym. Wnioskodawczyni nie przejawiała też oznak agresji na sali rozpraw. W przeszłości uczestniczki już raz remontowały zgodnie dach. Zawarły też dwie ugody (w sprawie działowej i o zachówek), dlatego można przypuszczać, że w przyszłości będą w stanie porozumieć się co do zakresu i potrzeby dokonania istotnych nakładów na wspólną nieruchomość, tj. np. związanych z koniecznym remontem dachu. Znamienne jest, że uczestniczka w tym zakresie nie zwróciła się do wnioskodawczyni o pokrycie kosztów, a ta nie uchyła się od wykonania remontu po zapoznaniu się ze stanem nieruchomości po ostatnim zalaniu parteru. Wskazała też, że jej był mąż naprawił już dach.

Wobec niedopuszczalności fizycznego podziału nieruchomości oraz dopuszczalności ustanowienia odrębnej własności lokali, Sąd Rejonowy dokonał zniesienia współwłasności w sposób zaproponowany przez wnioskodawczynię, a zaprojektowany przez biegłego w opinii z dnia 25 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy przyznał lokale zgodnie z aktualnym stanem posiadania, co eliminuje kwestie ewentualnych rozliczeń z tytułu nakładów (ulepszeń) poczynionych w okresie korzystania przez uczestniczki. Udziały we współwłasności określono zgodnie z opinią biegłego z 25 stycznia 2016 r., uwzględniając powierzchnię każdego z lokalu wraz z pomieszczeniami przynależnymi, z drobną korektą co do powierzchni lokalu nr (...) wynikającą z opinii tego samego biegłego z dnia 25 października 2016 r., albowiem w opinii z 25 stycznia 2016 r. przez omyłkę błędnie zsumowano powierzchnię użytkową pomieszczeń na s. 8 opinii (pomyłka o 0,01 m²), mimo przyjęcia prawidłowych powierzchni w dokumentacji szkicowej.

Mając na względzie opinię biegłego A. L. z dnia 25 października 2016 r. w przedmiocie oszacowania wartości lokali mieszkalnych zaprojektowanych do wyodrębnienia, której strony nie kwestionowały, a Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do jej podważenia, dokonano zniesienia współwłasności nieruchomości z obowiązkiem dopłaty na rzecz wnioskodawczyni w kwocie 26.250 zł, albowiem lokal przyznany uczestniczce oszacowano na kwotę o 52.500 zł więcej niż lokal przyznany wnioskodawczyni (art. 211 i art. 212 § 1 k.c.).

Uwzględniając to, że uczestniczka część zgromadzonych środków w kwocie 25.000 zł będzie musiała przeznaczyć na pokrycie części kosztów sądowych w tej sprawie oraz planowany remont dachu, którego łączny koszt szacuje na ok. 20.000 zł, (uczestniczka będzie zobowiązana do pokrycia udziału w wysokości 16068/33365 tych kosztów), Sąd Rejonowy uznał, że należy rozłożyć dopłatę na dwie raty, przy czym pierwsza w kwocie 10.250 zł płatna w terminie miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia, a reszta w terminie roku. Interes wnioskodawczyni przemawia za tym, aby resztę dopłaty otrzymała w stosunkowo krótkim czasie, jednak w takim, aby zapewnić uczestniczkę zgromadzenie kwoty 16.000 zł bądź to z oszczędności, bądź to z kredytu zaciągniętego pod hipotekę na lokalu mieszkalnym.

Bezasadne było żądanie wnioskodawczyni zasądzenia na jej rzecz od uczestniczki połowy pożytków pobranych pożytków z najmu pomieszczeń użytkowanych wyłącznie przez uczestniczkę na mocy ustaleń poczynionych w sprawie I Ns 292/09.

Dokonanie zniesienia współwłasności nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) leży w interesie obu uczestniczek, dlatego każda z nich powinna ponieść swoje koszty postępowania, a w zakresie kosztów sądowych wyłożonych przez Skarb Państwa uczestniczki powinny partycypować w równych częściach, stosownie do udziałów we współwłasności (art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 83 ust. 1 tej ustawy i art. 520 § 1 k.p.c.).

Apelację od postanowienia wniosła uczestniczka postępowania, zaskarżając postanowienie w całości.

Uczestniczka postępowania zarzuciła postanowieniu:

- naruszenie art. 211 k.c. przez bezpodstawne przyjęcie, iż nie było podstaw do dokonania zniesienia współwłasności poprzez podział fizyczny nieruchomości na dwie odrębne nieruchomości,

- naruszenie art. 233 k.p.c. przez zupełnie dowolne, nieoparte żadnymi wyliczeniami i dowodami przyjęcie, iż podział budynku znajdującego się na wspólnej nieruchomości na dwie odrębne nieruchomości wymagałby znacznych kosztów,

- naruszenie art. 207 k.c. poprzez nieuwzględnienie w ramach ustalonych dopłat wartości nakładów poczynionych przez każdą ze stron po ustaleniu sposobu korzystania z nieruchomości w ramach ugody zawartej w sprawie I Ns 292/09.

W oparciu o powyższe zarzuty uczestniczka postępowania wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Grudziądzu do ponownego rozpoznania.

Wnioskodawczyni wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Na wstępie należy zauważyć, iż ustalenia faktyczne Sądu I instancji były prawidłowe, znajdowały oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, ocenionym należycie, bez naruszenia granic swobody sędziowskiej. W konsekwencji Sąd Okręgowy podzielił je w całości i przyjął za własne. W związku z tym nie istniała już potrzeba ich szczegółowego powtarzania (por. postanowienie SN z dnia 19 czerwca 2013 r., I CSK 156/13, LEX nr 1365587).

W apelacji postawione zostały zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. Zauważyć trzeba, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97).

Odnosząc się zatem w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. trzeba stwierdzić, że jest on chybiony.

Art. 233 § 1 k.p.c. wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów. Wynika z niego obowiązek wyprowadzenia z materiału dowodowego wniosków logicznie poprawnych oraz znajdujących pokrycie w tym materiale. W przeciwnym razie Sądowi pierwszej instancji można skutecznie postawić zarzut sprzeczności istotnych ustaleń z treścią materiału dowodowego zebranego w sprawie. Do kryteriów oceny wiarygodności i mocy dowodów należą przy tym: doświadczenie życiowe, inne źródła wiedzy, poprawność logiczna, prawdopodobieństwo wersji. W związku z powyższym, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd I instancji wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka musi być uznana za prawidłową (Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz, orzecznictwo. M. Manowska, 2013).

Nieuprawnione jest twierdzenie uczestniczki postępowania, iż Sąd Rejonowy zupełnie dowolnie, w sposób nieoparty żadnymi dowodami przyjął, iż podział budynku znajdującego się na wspólnej nieruchomości na dwie odrębne nieruchomości wymagałby znacznych kosztów. Należy zgodzić się co do tego, że Sąd Rejonowy nie dysponował precyzyjnymi wyliczeniami dotyczącymi kosztów wykonania prac niezbędnych do zniesienia współwłasności wzdłuż ściany budynku. Jednak Sąd Rejonowy dysponował opinią biegłego A. L., która pozwoliła ustalić, że sposób zniesienia współwłasności proponowany przez uczestniczkę postępowania jest niedopuszczalny. Należy wskazać, iż biegły A. L. odnosząc się do zarzutów podniesionych przez uczestniczkę postępowania w stosunku do jego opinii wskazał, że podział budynku nazywany przez uczestniczkę postępowania „pionowym” wymagałby poniesienia znacznych kosztów rzędu kilkudziesięciu tysięcy złotych związanych z przebudową ścian zarówno konstrukcyjnych jak i działowych, przebudową instalacji wodnokanalizacyjnej, elektrycznej oraz centralnego ogrzewania. Według biegłego ponoszenie takich kosztów jest nieracjonalne. Nie można zgodzić się z uczestniczką postępowania, że aby odrzucić wariant

podziału nieruchomości wzdłuż pionowej ściany należało sporządzić precyzyjny kosztorys prac, jakie należałoby w związku z tym wykonać. Uczestniczka podnosiła, że koszt zamurowania otworów w ścianie, wzdłuż której miałyby przebiegać granica między nieruchomościami nie jest tak znaczny. Jest jednak oczywiste, że koszt zabudowania otworów to tylko część kosztów, jakie należałoby w związku z takim sposobem zniesienia współwłasności ponieść. Konieczne jest bowiem także zmodyfikowanie instalacji wewnętrznych. Także konieczne byłoby wykonanie ciągu komunikacyjnego między parterem a piętrem budynku na jednej z nowo powstałych działek. Taka gruntowna zmiana w zakresie instalacji prowadziłaby do sytuacji, że po ich dokonaniu w budynku pozostałyby niezmienione jedynie ściany, dach i okna. Stan budynku byłby w istocie tożsamy ze stanem surowym zamkniętym nowo wybudowanego budynku, przeróbka instalacji w istocie odpowiadałaby wykonaniu na nowo instalacji w takim budynku. Doskonale wiadomo, w oparciu o zasady doświadczenia życiowego, że koszt prac montażowych w zakresie instalacji jest znaczny. Uwzględniając wartość nieruchomości i koszt modernizacji szacowany przez biegłego na kilkadziesiąt tysięcy złotych należy uznać proponowany sposób zniesienia współwłasności za niecelowy. Sąd Rejonowy, jak i Sąd Okręgowy, nie mają podstaw do tego, aby kwestionować stanowisko wyrażone przez biegłego w opinii, również przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego.

Zgodnie z treścią art. 211 k.c. każdy ze współwłaścicieli może żądać, ażeby zniesienie współwłasności nastąpiło przez podział rzeczy wspólnej, chyba, że podział byłby sprzeczny z przepisami ustawy lub ze społeczno- gospodarczym przeznaczeniem rzeczy albo że pociągałby istotną zmianę rzeczy lub znaczne zmniejszenie jej wartości. Sąd Okręgowy, podobnie jak Sąd Rejonowy, podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w orzeczeniu z dnia 05.01.1970 roku (I CR 5/71), według którego nie mogą być uznane za samodzielne części budynku te, które w razie wzniesienia ściany budynku wymagałyby chociażby w jednej z jego części daleko idących przeróbek, których koszt wykonania byłby niecelowy z punktu widzenia gospodarczego; w takim wypadku zachodzi niedopuszczalność podziału budynku wraz z gruntem. Jak wskazano wyżej dokonanie tak daleko idących przeróbek, jakie byłyby konieczne w niniejszej sprawie w sytuacji zniesienia współwłasności przez podział nieruchomości wzdłuż ściany budynku jest niecelowe. Tym samym są podstawy do przyjęcia, że taki podział rzeczy wspólnej pociągałby istotną zmianę rzeczy, co jest przesłanką negatywną określoną w powołanym art. 211 k.c., a skoro dopuszczalne było wyodrębnienie samodzielnych lokali należało w taki sposób dokonać zniesienia współwłasności.

Bezasadny jest ostatni z zarzutów podniesionych w apelacji, a mianowicie dotyczący nieuwzględnienia w ramach ustalonych dopłat wartości nakładów poczynionych przez każdą z uczestniczek postępowania po ustaleniu sposobu korzystania z nieruchomości w ramach ugody zawartej w sprawie I Ns 292/09. Sąd Okręgowy nie kwestionuje faktu polegającego na tym, że uczestniczka postępowania poczyniła nakłady na nieruchomość. Jednak w toku postępowania przed Sądem I instancji uczestniczka postępowania nie zgłosiła do rozliczenia swoich nakładów. Uczestniczka postępowania powinna żądać rozliczenia nakładów, podobnie jak wnioskodawczynie, które wniosła o rozliczenie pożytków pozyskanych przez uczestniczkę postępowania. Zgodnie z treścią art. 618 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w postępowaniu o zniesienie współwłasności sąd rozstrzyga także spory o prawo żądania zniesienia współwłasności i o prawo własności, jak również wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy. Roszczeniem, jakie może być zgłoszone w trybie art. 618 §1 k.p.c. jest roszczenie z tytułu nakładów. Nie budzi wątpliwości w praktyce orzeczniczej to, że sąd nie jest zobowiązany z urzędu rozliczać nakładów poczynionych przez współwłaściciela na przedmiot współwłasności. Tym samym nie ma podstaw do zarzucania Sądowi I instancji, iż nie dokonał rozliczenia nakładów poczynionych przez uczestniczkę postępowania.

Z wyżej wymienionych względów, na mocy art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację, orzekając jak w pkt I. sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania za instancję odwoławczą orzeczono po myśli art. 520 § 1 k.p.c.

/SSO Marek Paczkowski /SSO Marek Paczkowski/ /SSO Marek Lewandowski/

za nieobecnego

SSO Rafała Krawczyka/